

Ιερομόναχος Νικόλαος Γρηγοριάτης, ο απλούς φίλος του Θεού

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Προηγούμενη δημοσίευση: [<http://www.pemptousia.gr/?p=85055>]

Είχε ακούσει για τα θαύματα που κάνει ο Αρχάγγελος Μιχαήλ ο Πανορμίτης, του οποίου μέγα Προσκύνημα είναι στο νησί Σύμη, πλησίον της Νήσου Ρόδου.

Η ευλάβεια των ευσεβών Χριστιανών μας προς τον μέγα Αρχάγγελο φθάνει μέχρι σημείου να του αποστέλλουν, μέσω θαλάσσης, σφραγισμένα κουτιά ή μπουκάλια με αφιερώματα, συνήθως κεριά και θυμιάματα, τα οποία και φθάνουν πλέοντας μετά από κάποιο διάστημα στο λιμάνι του νησιού, πλησίον του Προσκυνηματός του. Τότε και ο ίδιος έβαλε σ' ένα κονσερβοκούτι θυμιάμα και τα ονόματα προς μνημόνευσι, το εσφράγισε με καλάϊ, το εκάρφωσε επάνω σε μια σανίδα, εχαράκωσε την διεύθυνσί του και μας εκάλεσε μερικούς αδελφούς να πάμε κοντά του.

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.com

«Ελάτε, μαζί μου να ταχυδρομήσουμε τα δώρα για τον Αρχάγγελο». Δεν ηξέραμε που μας πηγαίνει και τον ερωτήσαμε. «Παπά Νικόλα, που πάμε; Για να ταχυδρόμησης κάτι θα πας στο γραφείο της Μονής. «Το ξέρω, αλλά αυτά τα δώρα θα ταξιδεύσουν δια θαλάσσης».

Μη ημπορώντας να καταλάβουμε τι θα κάνη, τον ακολουθήσαμε. Φθάσαμε στην άκρη της προβλήτας του λιμανιού της Μονής μας και σταθήκαμε. Εκείνος έψαλλε το Απολυτίκιο των Αρχαγγέλων. Μετά επέταξε την σανίδα μέσα στο νερό και είπε: «Άγιε Αρχάγγελε, πάρε το δώρο σου και να μου γράψης, όταν φθάσουν τα δώρα μου στο Μοναστήρι σου». Αυτό έγινε το 1975, όταν εμείς η συντροφιά του, είχαμε έλθει σαν δόκιμοι στο Μοναστήρι. Μετά από ένα μήνα, μας ειδοποίησαν από την Καλλιάγρα, λιμάνι με εκκλησάκι των Αρχαγγέλων της Ιεράς Μονής Κουτλουμουσίου, πλησίον της Μονής των Ιβήρων και μας είπαν, ότι στο λιμάνι τους έφθασε μία σανίδα με καρφωμένο ένα κουτί και την διεύθυνσι του παπά Νικολάου. Ο Αρχάγγελος μετέφερε σε άλλο εκκλησάκι του το δώρο του παπά Νικόλα, το οποίον οι Πατέρες εκεί το χρησιμοποίησαν προς δόξα και τιμήν του Αρχαγγέλου.

Λίαν εκπληκτική ήτο η απλότης του και στην αλληλογραφία με τους κατά σάρκα συγγενείς του και τούς ολίγους γνωστούς του.

Ευρισκόμεν το 2002 στο ιεραποστολικό Κλιμάκιο Κολουέζι του Κογκό. Ο παπά Νικόλαος συχνά πυκνά να ερωτά τον Γραμματέα της Μονής μήπως ήλθε γράμμα

από τον πατριώτη του, τον Δαμασκηνό. Με τηλεφώνησε ο Γραμματεύς ότι «πρέπει το ταχύτερον να γράψης γράμμα στον παπά Νικόλαο, διότι ανησυχεί για σένα, τον πατριώτη του». Του έστειλα γράμμα του παπά Νικολάου κι έλαβα σε λίγο διάστημα την επιστολή του. Επειδή είναι πολύ χαρακτηριστική, θα μου επιτρέψουν οι αγαπητοί αναγνώστες να την περιλάβω σ' αυτήν την σύντομη βιογραφία του ολόκληρη:

«Μονή Γρηγορίου 12/ 7/ 2002

Λίαν αγαπητέ εν Χριστώ αδελφέ Δαμασκηνέ, χαίρε εν Κυρίω και υγίαινε κατ' άμφω, ψυχή τε και σώματι. Έν Αφρική.

Αγαπητέ συμπολίτα Δαμασκηνέ,

Γνωρίζω υμίν διά της παρούσης μου ότι προ ημερών έλαβον τας υμετέρας επιστολάς και είδον εν αυταίς τα γεγραμμένα. Η Ιεραποστολή είναι θεάρεστον και καλόν έργον, αλλά θέλει προσοχή, διότι έχει πολλούς κινδύνους. Λοιπόν προσοχή και προσευχή...

Εγώ σας ενθυμούμαι πάντοτε εις τας πενιχράς μου προσευχάς και ελπίζω να ανταμώσωμεν πριν αποθάνω, διότι είμαι 90 ετών.

Η κατάσταση είναι ρευστή με πολλούς κινδύνους. Εδώ εις Άγιον Όρος έρχεται πολύς κόσμος. Βλέπομεν και ακούομεν πολλά...

Έχετε τα δέοντα του Γέροντος και των αδελφών. Αναμένω επιστολήν σας ανυπερθέτως.

Διατελώ μετ' αγάπης Χριστού και ευχών πρός Κύριον υπέρ υμών.

Ελάχιστος εν Ιερομονάχοις και αμαρτωλός,

† Νικόλαος Ιερομόναχος Γρηγοριάτης (Κάνταρος).»

Ήτο εκ φύσεως άνθρωπος ισχυράς κράσεως και ασυνήθους μυϊκής δυνάμεως. Ενθυμούμαι, στα 70 χρόνια του άρπαζε το σακκί το τσιμέντο στην αγκαλιά του και το ανέβαζε στο μπαλκόνι του κελλιού του, τρεις ορόφους ψηλά, για να κάνη μερικές μαστοροδουλειές.

Στα πρώτα χρόνια, επειδή είμασταν ολίγοι μοναχοί και οι εργάτες δυσεύρετοι, εκάναμε όλες τις μαστορικές δουλειές: Κτίστες, υδραυλικοί, σοβατζήδες, ελαιοχρωματιστές κλπ. Είχαμε γίνει, κατά την παροιμία πολυτεχνίτες και ερημοσπίτες. Ο γράφων είχα δήθεν την ειδικότητα του κτίστου και του σοβατζή. Με κάλεσε μια ημέρα ο παπά Νικόλας να του κτίσω ένα κολονάκι και να το

σοβατίσω. Τελείωσα την δουλειά μου, αλλά ήθελα, λόγω και της νεότητάς μου, να παίξω και λίγο με την απλότητα του παπά Νικόλα.

Εκείνος κατέβηκε να φέρη το λάστιχο για να πλύνουμε το μπαλκόνι. Εγώ πέφτω κάτω στο τσιμεντένιο δάπεδο του μπαλκονιού. Ρίχνω λάσπη με ασβέστι επάνω μου, δυο τρεις πέτρες στα πλευρά μου για να φανή ότι με σκότωσαν οι πέτρες. Ήλθε ο παπά Νικόλας.

—Σήκω απάνω, ρε...

—Μιλιά ο... «νεκρός».

—Με πλησιάζει ανήσυχος.

—Εε, Δαμασκηνέ.

Με κλωτσάει με το πόδι του.

Εγώ ατάραχος κι αμίλητος.

Ακούω να λέγει: Πάει..., πέθανε.... Ο νοσοκόμος. Φωνάξτε τον νοσοκόμο. Πάτερ Δημήτριοεεε!

Κατεβαίνει επί τροχάδην τις σκάλες. Ψάχνει για νοσοκόμους και γιατρούς. Έφθασαν στο μπαλκόνι λαχανιασμένοι, αλλά ο... νεκρός είχε αναστηθή και είχε εξαφανισθή.

Με το πάθημα του αυτό ο παπά Νικόλας απέδειξε πόσο θερμά και ειλικρινά μας αγαπούσε. Γι' αυτό χαιρόταν να μας συντροφεύει. Χαιρόταν να πηγαίνουμε στο Κελλί του. Χαιρόταν να μιλά και να συζητά μαζί μας.

Πηγή: Αλιεύς, περιοδικό της Ιεράς Μητροπόλεως Μαντινείας και Κυνουρίας Τρίπολης, αριθμ. φ. 265, § Ιερομόναχος Νικόλαος Κάνταρος – Αδελφός της Ιεράς Μονής Γρηγορίου Αγίου Όρους, Ιανουάριος-Φεβρουάριος-Μάρτιος 2012